

Arrest

nr. 221 765 van 24 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 januari 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 november 2018 diende verzoekster een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

Op 30 januari 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van dit visum.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

** Tegenstrijdigheden in de aanvraag.*

De aanvraag is voor 90 dagen, maar op de uitnodiging staat van 8/12/2018 tot 20/3/2019.

** Aanvraag meerdere binnenkomsten wordt niet gerechtvaardigd.*

** U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*

** Tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd: de garant wordt als onvoldoende solvabel beschouwd om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met de voorgelegde inkomsten en de personen reeds ten laste. Bij familieband van 1ste of 2de graad wordt de volgende berekening toegepast: 800 euro (basis) + 150 euro per uitgenodigde persoon + 150 euro per persoon ten laste.*

Bovendien legt de garant enkel een uitkeringsattest voor en geen officieel bewijs van solvabiliteit.

** Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf gezien betrokkene geen bewijs levert van financiële middelen; noch nominatief bordereau van aankoop van traveller chèques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen.*

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Betrokkene is legt geen bankhistoriek voor met regelmatige en voldoende inkomsten van zichzelf of zijn/haar echtgeno(o)t(e) die de financiële band met het land van origine bewijst.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over persoonlijke financiële middelen.

Omwille van bovenstaande cumulatieve redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van substantiële vormvereisten en machtsoverschrijding.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

"1. De bestreden beslissing draagt geen handtekening, manueel noch elektronisch, uitgaande van de minister of zijn gemachtigde (artikel 1, 2° en artikel 42quater Vreemdelingenwet).

Elk optreden van een overheid dient nochtans zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding.

De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt.

Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar (vaste rechtspraak van Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zie o.a.: RvV 7 februari 2012, nr. 74.688; RvV 20 februari 2014, nr. 119.229; RvV 18 maart 2014, nr. 120.828).

De bevoegdheden van de minister of de staatssecretaris of zijn gemachtigde, de Dienst Vreemdelingenzaken, worden geregeld in de vreemdelingenwet.

De bevoegdheden van de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken worden geregeld in het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995. Ondertussen werd dit besluit gewijzigd door het ministerieel besluit van 22 augustus 2012 tot wijziging van het delegatiebesluit.

Hieruit volgt algemeen dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de minister of van de staatssecretaris minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing getroffen heeft.

Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentificeert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft.

Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft (vaste rechtspraak van Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zie o.a.: RvV 7 februari 2012, nr. 74.688; RvV 20 februari 2014, nr. 119.229; RvV 18 maart 2014, nr. 120.828).

2. Gelet op bovenstaande vaststellingen evenals de vaststelling dat de bestreden beslissing geen handtekening draagt, manueel noch elektronisch, uitgaande van de minister of zijn gemachtigde, dient deze te worden vernietigd.”

Verzoekster kan gevolgd worden dat men moet kunnen nagaan of een akte werd getroffen door de bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Verzoekster is van oordeel dat een beslissing getroffen door de gemachtigde van de minister of staatssecretaris minstens de naam en graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing getroffen heeft. Ze stipt aan dat de bestreden beslissing noch manueel, noch elektronisch een handtekening draagt uitgaande van de minister of de gemachtigde, zodat dit aanleiding moet geven tot de vernietiging daarvan.

Verweerder repliceert in de nota dat het volstaat dat een beslissing kan worden toegerekend aan een persoon en de bevoegdheid van Mw. V.D.A. wordt door verzoekster niet betwist. Verweerder wijst op vaste rechtspraak van de Raad inzake visa voor kort verblijf dat bevestigt dat uit het administratief dossier moet blijken dat er een formulier in zit waaruit de validering van de beslissing met betrekking tot een visum kort verblijf blijkt en dit via een elektronische handtekening, waardoor de beslissing wel ondertekend werd. Op die manier komt vast te staan dat de ambtenaar waarvan de naam opgenomen werd in de beslissing, ook wel degelijk de beslissing nam.

De Raad stelt vast dat de Raad van State hieromtrent het volgende standpunt inneemt in zijn arrest nr. 242.889 van 8 november 2018: *“een document getiteld “Visum beslissingsformulier kort verblijf” zit in het administratief dossier. Dit document laat blijken dat de beslissing die door het arrest werd vernietigd werd genomen door de validerende attaché “M.D.” op 28 januari 2016. Door te overwegen dat de beslissing niet is getekend terwijl ze getekend is door een elektronische handtekening via het beveiligd informaticasysteem en door te beslissen dat het bijgevolg onmogelijk is de authenticiteit na te gaan en bijgevolg ook de bevoegdheid van de steller van de bestreden beslissing, terwijl het voormelde document, dat zich bevindt in het administratief dossier, toelaat aan te tonen welke ambtenaar de initieel aangevochten beslissing heeft genomen, heeft het arrest de bewijswaarde ontkend van dit document. (eigen vertaling)”* De Raad stelt vast dat in casu zich in het administratief dossier inderdaad een dergelijk “visum beslissingsformulier kort verblijf” bevindt waarin wordt gesteld dat de beslissing van 30 januari 2019 werd gevalideerd door V.D.A.V. , dit is ook de attaché die wordt vermeld op de bestreden beslissing. Er is blijkens dit document ook een raadpleging van visum gebeurd. Op grond van de geciteerde rechtspraak moet de Raad vaststellen dat de Raad van State van oordeel is dat hieruit afdoende blijkt dat de bevoegde ambtenaar de beslissing heeft genomen. Een schending van een substantiële vormvereiste of machtsoverschrijding wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 32 van Verordening 810/2009/EG van 13 juli 2009 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“1. Door verzoekster wordt de schending opgeworpen van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De schending van deze bepalingen dient onderzocht te worden in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (hierna: de Visumcode).

Artikel 23, lid 4 van de Visumcode bepaalt dat een visum kan worden geweigerd overeenkomstig artikel 32 van de Visumcode.

Artikel 32, lid 1 van de Visumcode bepaalt: [...]

In casu steunt de bestreden beslissing op twee motieven, in de bestreden beslissing op de eerste pagina aangekruist als volgt:

“Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond”

En:

“U hebt niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de onmogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen”

In de bestreden beslissing worden er geen andere motieven aangehaald. Dit heeft tot gevolg dat enkel moet worden nagegaan of de opgeworpen weigeringsmotieven, zoals hierboven weergegeven, correct werden toegepast door de verwerende partij.

2. In casu wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld. Dit vormt één van de twee weigeringsmotieven waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

In de bestreden beslissing wordt hiertoe volgende motivatie opgegeven:

“Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Betrokkene is legt geen bankhistoriek voor met regelmatige en voldoende inkomsten van zichzelf of zijn/haar echtgeno(o)t(e) die de financiële band met het land van origine bewijst.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over persoonlijke financiële middelen.

Omwille van bovenstaande cumulatieve redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.”

Verzoekster betwist dit weigeringsmotief van haar visumaanvraag, gelet op de geformuleerde motivering door de gemachtigde in de bestreden beslissing. Verzoekster heeft een duidelijk voornemen getoond om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten.

Verzoekster reisde inderdaad nooit eerder naar Schengen. Zij had hiertoe geen specifiek motief. Dit motief is thans wel aanwezig en werd duidelijk kenbaar gemaakt aan de verwerende partij. Haar dochter, O.K., zou namelijk bevallen op 11 december 2018 van haar eerste kindje.

De dochter van verzoekster woont in België te Stekene. Haar dochter werd geboren op (...)1984 te Benin City (Nigeria). Sinds 24 maart 2013 is zij inschreven in Stekene en sinds 22 augustus 2016 woont zij op haar huidig adres samen met haar partner: de heer P.V.D. Hij werd geboren op (...) 1964 te Lokeren. Beide hebben een inkomen en hebben de mogelijkheid om verzoekster bij hen te laten intrekken voor de duurtijd van het visum.

De dochter van verzoekster heeft de leeftijd bereikt van 34 jaar. Zij verwachtte haar eerste kindje op 11 december 2018. Daarom heeft haar dochter verzoekster uitgenodigd om langs te komen om haar kleinkind te ontmoeten. Verzoekster heeft geen andere familie in België. Een reis naar Nigeria is geen optie, gezien de zeer lange vliegduur naar Nigeria met een pasgeboren kind of als hoogzwangere.

Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen (kort) verblijf van verzoekster zijn duidelijk en werden zo ook kenbaar gemaakt bij de aanvraag tot het verkrijgen van een visum.

Met deze feitelijke situatie, met name de (prioritaire) doelstelling van de visumaanvraag, werd door de gemachtigde geen rekening gehouden bij het beoordelen van de visumaanvraag.

Verzoekster herinnert eraan dat de weigeringsgrond voorzien in artikel 32, lid 1, onder b) van de Visumcode, inhoudt dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Het is dus geenszins vereist dat de gemachtigde, om te bepalen of hij gehouden is een visum af te geven, zekerheid krijgt over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Hij dient daarentegen te bepalen of er redelijke twijfel over dat voornemen bestaat waarbij hij over een beoordelingsmarge beschikt (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 67-69).

De gemachtigde moet daartoe een individueel onderzoek van de visumaanvraag verrichten waarin rekening wordt gehouden met, enerzijds, de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en, anderzijds, zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten.

Krachtens artikel 14, lid 1, sub d, van de Visumcode staat het verzoekster bovendien vrij om bij haar aanvraag voor een visum kort verblijf de informatie te verstrekken aan de hand waarvan haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, kan worden beoordeeld.

Omwille van deze redenen is de bestreden beslissing in strijd met de Visumcode en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat niet zou zijn vastgesteld dat verzoekster over voldoende middelen van bestaan zou beschikken, zowel voor de duur van het verblijf als de terugreis naar Nigeria. Dit vormt een tweede weigeringsmotief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de “tenlasteneming” die door verzoekster werd neergelegd “ontvankelijk en geweigerd” werd. De garant zou “onvoldoende solvabel” zijn. Daarnaast zou verzoekster “geen of onvoldoende bewijs” hebben overgemaakt “van financiële dekking voor het verblijf”.

Met de garant wordt de dochter van verzoekster, K.O., bedoeld. Zij had op het moment van de aanvraag inderdaad een verminderd inkomen omwille van haar zwangerschap. Door verzoekster werden daarom de bewijzen van het inkomen van haar partner bijgevoegd (de heer P.V.D.) om aan te tonen dat voldaan werd aan de vereiste middelen van bestaan.

In de bestreden beslissing wordt, over de bijgebrachte documenten en de specifieke situatie van haar dochter, echter niets gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met de formele motiveringsverplichting.

Bijkomend, merkt verzoekster nog op dat uit de bespreking onder randnummer 3 blijkt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het concrete doel en de omstandigheden van het voorgenomen (kort) verblijf van verzoekster.

Artikel 6, lid 4 van de verordening nr. 2016/399 van het Europees parlement en de Raad van 9 maart 2016 van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (de Schengengrenscodes) bepaalt als volgt: “4. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen. [...]”.

Aangezien uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening heeft gehouden met het concrete reisdoel, wijst dit er tevens op een onzorgvuldige afweging van de verwerende partij m.b.t. de relevante gegevens waarover de gemachtigde beschikte.

Omwille van deze redenen is de bestreden beslissing in strijd met de Visumcode en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke bepaling van de verordening.

Artikel 32 van de Verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (hierna: de Visumcode) luidt als volgt:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

- a) indien de aanvrager: i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd; ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond; iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen; iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid; v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat; vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscodes, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten; vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,*

of b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum."

De Raad stelt vast dat de gemachtigde voor de weigering van het visum zich heeft gesteund op artikel 32 van de Visumcode en meer bepaald op drie mogelijke grondslagen, in plaats van op twee zoals verzoekster voorhoudt, die in deze bepaling zijn voorzien.

Er zijn drie redenen aangekruist en verder gemotiveerd om het visum te weigeren, met name:

- 1) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond;
- 2) verzoekster heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de onmogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;
- 3) het voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het Visum kon niet worden vastgesteld.

Elk van deze redenen, kan op zich de bestreden beslissing schragen, verzoekster moet dan ook de wettigheid van elk van die motieven met succes aanvechten opdat de beslissing kan vernietigd worden.

Wat betreft het feit dat de gemachtigde van oordeel is dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, stelt hij *"tegenstrijdigheden in de aanvraag. De aanvraag is voor 9 dagen, maar op de uitnodiging staat van 8/12/2018 tot 20/3/2019. Aanvraag meerdere binnenkomsten wordt niet gerechtvaardigd."*

Verzoekster voegt haar betoog aangaande het doel en de omstandigheden samen met haar betoog tegen het derde motief, met name dat het voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld. Verzoekster stelt dat ze inderdaad nooit eerder naar Schengen reisde, aangezien ze daartoe ook geen specifiek motief had. Nu heeft ze wel een motief, hetgeen ze duidelijk heeft kenbaar gemaakt aan de gemachtigde. Haar dochter, O.K., zou nl. bevallen van haar eerste kindje en zij woont in Stekene samen met haar partner. Beiden hebben een inkomen en de mogelijkheid om verzoekster bij hen te laten intrekken. Omdat haar dochter een eerste kindje verwachtte heeft zij haar moeder, verzoekster, uitgenodigd om het kleinkind te bezoeken. Een reis naar Nigeria is geen optie voor de dochter, gezien de zeer lange vliegduur met een pasgeboren kind of als hoogzwangere. Verzoekster meent dan ook dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen kort verblijf duidelijk is en ook kenbaar gemaakt bij de aanvraag. Ze stipt aan dat met dit prioritair doel van de visumaanvraag geen rekening is gehouden.

Met dit betoog betwist verzoekster in wezen de motieven van de gemachtigde niet dat er tegenstrijdigheden zijn in de aanvraag, omdat de aanvraag voor 90 dagen is terwijl op de uitnodiging staat van 8 december 2018 tot 20 maart 2019 en dat de aanvraag voor meerdere binnenkomsten niet wordt gerechtvaardigd. Het administratief dossier bevat inderdaad de uitnodiging van verzoeksters dochter, tevens garant, die uitlegt dat ze zwanger is, uitgerekend is voor 11 december 2018 en dat haar moeder heel graag haar kleinkind wenst te leren kennen. Ze legt eveneens uit dat ze niet zelf door de zwangerschap of de nakende geboorte naar Nigeria kan reizen. In die uitnodiging vermeldt de dochter inderdaad uitdrukkelijk dat het bedoeld verblijf is voorzien van 8 december 2018 tot 20 maart 2019. Ze licht verder ook toe dat dit bezoek familiaal is en verzoekster nadien zal terugkeren naar Nigeria omdat ze daar al haar overige kinderen en kleinkinderen heeft. Ook al wordt geen melding gemaakt van het familiaal motief in de bestreden beslissing, kan de Raad niet vaststellen dat de gemachtigde op onredelijke of onzorgvuldige wijze oordeelt dat de aanvraag tegenstrijdig is. Immers indien het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf louter familiaal zijn en een babybezoek beoogd wordt om daarna terug te keren naar Nigeria, is niet duidelijk waarom verzoekster een aanvraag heeft ingediend voor twee binnenkomsten. Tegelijk is het inderdaad tegenstrijdig dat men een aanvraag indient voor 90 dagen, hetgeen overigens ook de maximumduur is voor een visum kort verblijf (artikel 1, 1 van de Visumcode), maar duidelijk een periode opgeeft die verzoekster in België wil doorbrengen bij haar dochter, die deze termijn reeds overschrijdt. Verzoekster laat in het verzoekschrift deze motieven van de gemachtigde ongemoeid waardoor niet op afdoende wijze door verzoekster wordt weerlegd dat het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

Wat betreft het tweede motief aangaande het onvoldoende karakter van de bestaansmiddelen wijst verzoekster erop dat zij bewijzen had bijgevoegd van het inkomen van de partner van haar dochter, de heer P.V.D., om aan te tonen dat voldaan werd aan de bestaansmiddelenvereiste in hoofde van de garant, nu verzoeksters dochter zelf, als garant, op het moment van de aanvraag inderdaad een verminderd inkomen had omwille van haar zwangerschap. In de bestreden beslissing wordt volgens verzoekster echter niet gemotiveerd over de bijgebrachte documenten en over de specifieke situatie van haar dochter. Wat de financiële middelen van verzoeksters dochter betreft, beperkt verweerder zich in de nota tot de opmerking dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de argumentering van verzoekster kan gevolgd worden, terwijl de gemachtigde ook geen rekening kon houden met elementen die haar niet ter kennis gebracht waren op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier zoals door de gemachtigde overgemaakt, niet alle stukken bevat waarover de Raad dient te beschikken om een wettigheidscontrole aangaande dit tweede motief uit te oefenen. Zo bevat het administratief dossier weliswaar het aanvraagformulier voor een visum van 16 november 2018, de tenlasteneming door verzoeksters dochter, en de uitnodigingsbrief opgesteld door deze laatste, waarin zij heeft uiteengezet dat verzoekster haar en haar gezin wilde bezoeken naar aanleiding van de geboorte van haar kind die was voorzien op 11 december 2018, dat al verzoeksters andere familieleden (vijf kinderen en negen kleinkinderen) in Nigeria wonen en zij haar leven daar heeft en zij dan ook geen intentie heeft om langer in België te blijven dan wettelijk toegelaten en dat verzoeksters dochter en haar partner voldoende verdienen, met een gezamenlijk maandelijks inkomen van 3.200 euro. In het administratief dossier bevinden zich echter geen stavingsstukken met betrekking tot de zwangerschap en de financiële situatie van haar dochter, die verzoekster bij haar visumaanvraag had gevoegd. In tegenstelling tot wat verweerder doet uitschijnen in de nota, blijkt uit het administratief dossier wel dat verzoekster dergelijke stukken had voorgelegd. Uit een overzichtsstuk dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt immers verwezen naar de documenten die met betrekking tot de garant werden voorgelegd: *“sponsor’s doc: family composition, copy of Belgian residence permit, pay slip”* (eigen onderlijnen) en verder: *“Borgstelster legt geen recente loonfiches voor maar uitkeringsattest. Tweewekelijks bedrag van 633 of 669 euro”* en *“Borgsteller is zwanger (attest voorgelegd dat de bevalling is voorzien op 11/12/2018)”*. Er blijkt bijgevolg dat verzoekster ook “pay slip” had voorgelegd, die evenwel niet is/zijn gevoegd aan het administratief dossier. De Raad moet wat betreft dit tweede motief vaststellen dat de gemachtigde hem verhindert na te gaan of het betoog in de uitnodiging dat er sprake is van een inkomen van 3.200 euro strookt met de werkelijkheid. Dit tweede motief kan bijgevolg niet staande blijven. Echter een eventuele schending van de formele motiveringsplicht aangaande dit motief kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien de wettigheid van het eerste en derde motief ook met succes moet worden aangevochten.

Wat betreft het derde motief, stelt de gemachtigde dat het voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld. Hij motiveert dit door erop te wijzen dat verzoekster niet eerder binnen Schengen reisde, zij geen bankhistoriek heeft voorgelegd met regelmatige en voldoende inkomsten van zichzelf of zij/haar echtgeno(o)t(e) die de financiële band met het land van origine bewijst, en verzoekster niet aantoonde te beschikken over persoonlijke financiële middelen.

Verzoekster wijst erop dat zij inderdaad nooit eerder naar Schengen kwam omdat ze geen specifiek motief had hiervoor. Ze verwijst opnieuw naar haar dochter in België die zou bevallen op 11 december 2018. Ze verwijst naar het inkomen van haar partner, de heer P.V.D. en zichzelf en stelt dat verzoekster bij hen kan intrekken voor de duurtijd van het visum. Verzoekster heeft geen andere familie in België en het is voor haar dochter niet mogelijk hoogzwanger of met een pasgeborenen een lange vliegreis aan te vatten. Met verwijzing naar het arrest Koushkaki van het Hof van Justitie van 19 december 2013, C-84/12 wijst verzoekster erop dat de weigeringsgrond voorzien in artikel 32, lid 1, b° van de Visumcode inhoudt dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum. Hierover moet volgens het voormeld arrest geen zekerheid bestaan, er dient redelijke twijfel te bestaan waarbij de gemachtigde over een beoordelingsmarge beschikt. De gemachtigde moet daartoe een individueel onderzoek van de aanvraag verrichten waarin rekening wordt gehouden met enerzijds de algemene situatie van het land van de aanvrager en anderzijds de persoonlijke omstandigheden, zoals de gezinssituatie, de sociale en economische situatie en het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten. Ze stipt aan dat volgens artikel 14, lid 1, onder d van de Visumcode, het verzoekster “vrijstaat” bij de aanvraag stukken te verstrekken aan de hand waarvan haar voornemen om het grondgebied van

de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten kan worden beoordeeld.

De Raad stelt vast dat uit het arrest Koushkaki blijkt dat artikel 32, lid 1 van de Visumcode iuncto artikel 21, lid 1, daarvan, in die zin moet worden uitgelegd dat de verplichting van de bevoegde autoriteiten van een lidstaat om een eenvormig visum af te geven veronderstelt dat er, in het licht van de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en zijn persoonlijke omstandigheden, die zijn aangetoond op basis van de door de aanvrager verstrekte informatie, geen redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten.

De Raad leidt hieruit af dat de gemachtigde zijn redelijke twijfel kan afleiden ofwel uit de algemene situatie in een land ofwel uit de persoonlijke omstandigheden eigen aan de zaak. Daarbij wordt overeenkomstig artikel 14 van de Visumcode verlangd dat de aanvragers van een eenvormig visum informatie verstrekken die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen. Het staat de aanvragers dus niet vrij die informatie te verstrekken, zoals verzoekster voorhoudt. Het arrest zegt immers in § 72 *“Daaruit volgt dat het aan de visumaanvrager staat om de informatie te verstrekken, waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten.”*

Verzoekster wijst in haar betoog wederom op het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf en op de financiële draagkracht van de garant en partner van de garant. Ze wijst ook op het feit dat ze geen andere familie heeft in België. Echter bij de voorwaarde dat er geen redelijke twijfel mag bestaan over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, onderzoekt men veeleer of er een voldoende worteling van de aanvrager in het herkomstland bestaat, opdat er geen redelijke twijfel bestaat dat die persoon zal terugkeren naar het land van origine. Die worteling in het herkomstland is onder meer ook een economische worteling in het herkomstland. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde zich vragen stelt bij die economische worteling in het herkomstland, door aan te stippen dat er geen bankhistoriek voorligt van voldoende inkomsten voor verzoekster of van haar eventuele echtgenoot die de financiële band met het herkomstland bewijst, noch stukken voorliggen over haar persoonlijke financiële middelen. Verzoekster gaat hier in het geheel niet op in. Verzoekster heeft weliswaar in de uitnodiging inderdaad gewezen op het feit dat op haar dochter in België na, al haar kinderen en kleinkinderen in Nigeria verblijven, hetgeen een belangrijke band met het herkomstland zou kunnen aantonen. Maar uit het overzichtsdocument in het administratief dossier blijkt niet dat ze stukken heeft voorgelegd die de aanwezigheid van haar talrijke familieleden in Nigeria kan aantonen, er is ook niets bij het verzoekschrift gevoegd.

In elk geval laat verzoekster de motieven over de economische worteling onverlet. De Raad kan in een dergelijke situatie het niet kennelijk onredelijk vinden, noch onzorgvuldig dat de gemachtigde zijn redelijke twijfel stoelt op economische motieven. Verzoekster laat in casu na aan te tonen welke informatie, waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, zij heeft verstrekt aan de gemachtigde om de redelijke twijfel weg te nemen bij de gemachtigde over haar economische worteling in haar herkomstland.

Tegelijk en ten overvloede herhaalt de Raad dat de gemachtigde er in de beslissing terecht op wijst dat de aanvraag voor 90 dagen is, terwijl een uitdrukkelijke en ononderbroken periode wordt voorzien van 8 december 2018 tot 20 maart 2019. Verzoekster heeft aldus zelf reeds aangegeven dat ze de maximumtermijn van een visum kort verblijf niet wenst te respecteren. Ook om die reden bestaat redelijke twijfel dat verzoekster voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum België zal verlaten.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat het eerste en derde motief de bestreden beslissing kunnen schragen, zodat het tweede middel ook geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De middelen kunnen niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Aangezien er grond

is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES